

EMIKO JEAN

TOKION
PRINSESSA
-SUURIA UNELMIA

Suomennos Susanna Sjöman

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

s. 274 Yamabe no Akahiton runosuomennos Tuomas Anhava

Englanninkielinen alkuteos *Tokyo Dreaming*

© Emiko Jean, 2022. All rights reserved.

Produced by Alloy Entertainment, LLC.

alloy**entertainment**

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2022

ISBN 978-951-1-36262-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

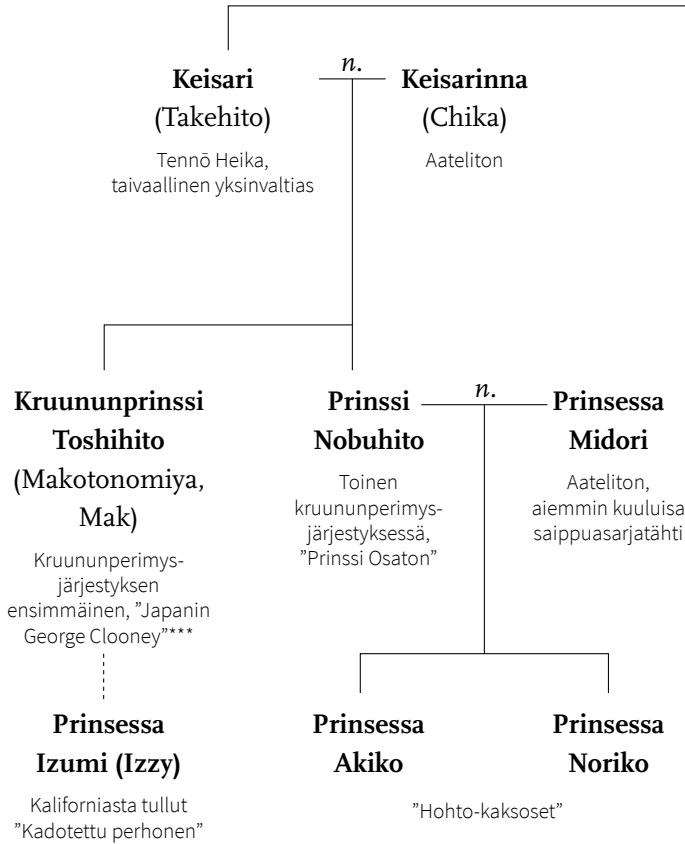
4041 0037
Painotuote

Kaikille maailman tytöille. Elämä on runo.

Toivon, että kirjoitat omasi.

KEISARILLINEN SUKUPUU*

Keisari Chōwa**

* epävirallinen sukupuu

** edesmennyt

*** ennen Amal Clooneya ja kaksosia

n.

Keisarinna Aimi**

**Prinsessa
Kuniko****

Luopunut asemastaan,
jätti koko omaisuutensa
tenniskaverilleen Seille

**Prinsessa
Tamako**

n.

**Prinssi
Yukihito**

Kolmas kruunun-
perimysjärjestyksessä

**Prinsessa
Yumiko**

Jättänyt keisarillisen
hovin, nai aatelittoman,
erittäin onnellinen

**Prinsessa
Asako**

Aateliton, ylläpitää
salaisesti hovia
kissoilleen

n.

**Prinssi
Yasuhito**

Neljäs kruununperimys-
järjestyksessä, nukkuu
nalle vieressään

**Prinsessa
Sachiko**

Kihloissa
aatelittoman
kanssa

**Prinssi
Masahito**

Perimysjärjestyksellä
ei väliä näin kaukana
kruunusta, vaatii
huoneensa siivottavan
kolme kertaa päivässä

**Prinssi
Yoshihito**

Viettää suurimman
osan ajastaan Tokion
"punaisten lyhtyjen
alueella"

TOKION
PRINSESSA
-SUURIA UNELMIA

TOKYO TATTLER KESÄN ERIKOISNUMERO

Rakkautta ilmassa!

21. elokuuta 2022

Tämä seurapiiritapaus olisi voinut jäädä huomaamatta. Eilen illalla kansa täytti kadut normaaliin tapaan bunraku-nukke-teatteriesityksen päätyttyä Kansallisteatterissa. Muuan paris-kunta syöksyi väentungoksen läpi kadun varrella odottavaan mustaan porrasperäiseen autoon. He olivat hänen keisaril-linen korkeutensa kruununprinssi Toshihito ja hänen tuo-rein rakkautensa, amerikkalainen Hanako Tanaka, joka on myös prinssin aviottoman tyttären HKK prinsessa Izumin äiti. Kukaan väkijoukossa ei osannut aavistaa, keitä heidän vierel-lään kulki.

Neiti Tanaka saapui Japaniin kuukausi sitten vaivihkaa tavallisella reittikoneella. Mukanaan hän raahasi kulunutta LeSportsac-duffelilaukkua sekä Tamagotchia, prinsessa Izumin lemmikkikoira, jonka rotu ei ole tiedossamme (se ei ole lähimainkaan samannäköinen kuin keisarinnan puhdas-rotuinen shiba inu). ”Prinsessan äiti ja koira ovat aikaansaa-neet sekasortoa palatsissa”, keisarillisen henkilökunnan edus-taja kertoo. ”Neiti Tanaka ei salli hänelle tarjoiltavan. Eläin on pahatapainen ja haisee epämiellyttävälle.”

Kruununprinssi on alkanut seurata mieltiettyänsä esimerkkiä. Hän on kieltäytynyt pitkistä poliisisaattueista osallistuessaan tapahtumiin, valitsee mieluummin tunnuksettoman kulku-

neuvon ja ilmestyy paikalle odottamatta. Enää ei nähdä keisarillisia viirejä, joista kykenisi päättelemään kruununprinssin olevan kyydissä. Myös keisarillisen hovitoimiston tarkasti suunnittelemaat edustusvierailut ovat mennyttä aikaa. Ällistyttävimmän pari kuitenkin rikkoo keisarillista protokollaa siinä, että heidän on nähty osoittavan kiintymystä toisiaan kohtaan peittelemättä – olemme todistaneet kädestä pitelyä ja keskinäistä kuiskailua jopa väkijoukon edessä.

Julkinen salaisuus on, että keisarillinen hovitoimisto toivoo prinssin menevän naimisiin ja saavan miespuolisen perillisen, jotta kruununperimys voidaan taata. Hanako Tanakan kaltainen henkilö ei kuitenkaan ole milloinkaan kuulunut morsianehdokkaisiin. Hän on amerikkalainen, vailla yhteyksiä Japanin jalosukuisiin perheisiin ja 40-vuotiaana hän on ohittanut parhaan lapsensaanti-ian.

Neiti Tanakasta ei tiedetä juurikaan muuta kuin että hän tutustui kruununprinssiin Harvardissa. Prinssi vietti USA:ssa yhden lukuvuoden hioakseen englannin kielen taitoaan, ja neiti Tanaka opiskeli biologiaa stipendin turvin. Huippuyliopistosta saamastaan koulutuksesta huolimatta neiti Tanaka opettaa paikallisessa collegessa.

”En ymmärrä, mikä prinssiä hänessä niin kiinnostaa”, keisarillinen bloggaaja Junko Inogashira ihmettelee. ”Kruununprinssi saisi kenet tahansa. *Kenet tahansa.*”

Kruununprinssi on kuitenkin ilmaissut tahtonsa tässä asiassa. ”Hänen keisarillinen korkeutensa puolustaa valintaansa kiihkeästi. Joko neiti Tanaka on hänen morsiamensa tai sitten ei kukaan”, keisarillisen palatsin henkilökunnan edustaja paljastaa. ”Kruununprinssi on täysin lumoutunut.” Jopa niin lumou-

tunut, että keisarillinen perinne on saanut väistyä, ja neiti Tanaka asuu keisarillisella alueella – prinssin omassa talossa. Keisarillisen hovitoimiston mukaan asiaan ei liity minkäänlaista salailua. ”Neiti Tanaka asuu päärakennuksen läheisyydessä, mutta erillisessä vieraille tarkoitettussa siivessä.”

HKK prinsessa Izumi on päättänyt matkia isäänsä ja tyytyy yhteen ainoaan henkivartijaan sekä pieneen tunnuksettomaan keisarilliseen kulkuneuvoon lähtiessään tapaamaan entistä henkivartijaansa Akio Kobayashia, jonka kanssa hän nykyisin seurustelee. Lisäksi prinsessa noudattaa äitinsä pukeutumistyyliä, sillä hän suosii usein housuasuja pastellinväristen lenkien sijaan, jollaisissa keisarilliset naiset on totuttu näkemään.

On mahdotonta olla huomaamatta, että kaikki kolme – kruununprinssi, neiti Tanaka sekä HKK prinsessa Izumi – vähät välittävät keisarillisista perinteistä.

”Keisarillinen hovitoimisto toivoo molempien romanssien hiipuvan pian. He odottavat kiihkeästi päivää, jolloin neiti Tanaka palaa Yhdysvaltoihin ja herra Kobayashi lähtee itsepuolustusvoimien ilmavoimien kadettikouluun. Toimisto luottaa siihen, että etäisyys viilentää sekä kruununprinssin että HKK prinsessa Izumin sydämen.”

1

Kerran vuodessa elokuun lopulla Aasialaistytöjen rinki pitää vuosikokouksensa. Osallistuminen on pakollista. Esityslista on aina sama. Kokous on tarkoitettu ainoastaan jäsenille, ja vain ne ovat oikeutettuja osallistumaan, jotka vannovat noudattavansa tiukasti ATR:n viittä pääsääntöä:

1. ÄMYR – Älä milloinkaan ylenkatso roskaruokaa.
2. Salaisuudet ovat ystävyiden liima. (Yksi meistä kirjoittaa fanifiktiota Jonas Brothersista. Toinen ajaa iho-karvat varpaistamme. Eräs meistä onnistui tukkimaan koulun vessan terveystieteillä niin täydellisesti, että paikalle piti tilata putkimies. Sen seurauksena rehtori kutsui kaikki naispuoliset oppilaat puhutteluun, jonka aikana teroitettiin terveystieteiden oikeaoppista hävittämistä. Se tyttö olin muuten minä.)
3. Kannusta ja rohkaise ystävääsi.
4. Minun vaatteeni ovat sinun vaatteitasi.
5. Ja vielä: jos sinä uskallat, niin minäkin uskallan.

Tuijotan tietokoneen ruudulta kolmen ystäväni kasvoja, Nooran, Gloryn ja Hansanin. Tämä on ensimmäinen kerta, kun kokous pidetään meidän jokaisen ollessa eri maailmankolkassa ja eri aikavyöhykkeillä.

Kello on täällä kahdeksan illalla. Olen Tokiossa asti, kaikkein kauimpana kodistamme. Istun uudessa omassa huoneessani Tōgūn palatsissa, jossa pehmeänvalkoisen ja maanläheisen puun sävyin toteutettu sisustus on kuin suoraan Japanin *Architectural Digest* -sisustuslehdessä. Noora osallistuu kokoukseen New

Yorkista, missä on vasta varhainen aamu. Hän saapui joitakin päiviä sitten perille Columbian yliopiston asuntolaan. Ajankohta on vieläkin aikaisempi Glorylle ja Hansanille, vasta kello neljä aamulla. (He vetivät lyhyen tikun soittoaikaa arvottaessa.) Molemmat ovat USA:n länsirannikolla. Glory on vierailemassa isänsä luona Portlandissa ennen huomista lähtöään Oregonin yliopistoon. Hansani puolestaan jumittaa Mount Shastassa ja istuu ympäri vuorokauden avoinna olevassa dinerissa. Hänen kotinsa sijaitsee keskellä-ei-mitään, eikä hänen isänsä suostu maksamaan internet-yhteyksistä niin kauas. Hansani matkustaa muutaman päivän päästä Kalifornian yliopistoon Berkeleyyn. Ystäväni ovat maailman fiksuimpia ihmisiä, eikä ole mitään sellaista, mihin nuo kolme eivät kykenisi. Vannon käsi Raamatulla, että Glory osaa jopa suolistaa peuran. Heidän tulevaisuutensa on selvillä.

Entä minun sitten?

No, yritän parhaillani saada siitä selkoa. Maailmani räjähti ja kääntyi ylösalaisin, kun sain lukion viimeisen luokan keväällä tietää, että isäni on Japanin kruununprinssi. Minusta tuli prinsessa yhdessä yössä. Sitä on vaikea uskoa, enkä ole vielääkään täysin sopeutunut ajatukseen. Olen asunut siitä lähtien Tokiossa (joskin käväisin lyhykäisesti kotona Mount Shastassa sen jälkeen, kun minun ja henkivartijani välistä suhdetta riepotehtiin Japanin mediassa), ja päällimmäinen tavoitteeni on oppia tuntemaan isääni yhä paremmin. Siinä kaikki.

Paitsi että...

Herra Fuchigami, kamariherra ja palatsin ankara valtias, on ripotellut Japanin huippuyliopistoja esitteleviä vihkosia ympäriinsä niihin huoneisiin, joissa oleilen. Hän on jopa ylipuhunut minut vierailemaan huomenna Tokion yliopistossa, joka nyt vain sattuu olemaan sama yliopisto, jossa isäni ja isoisäni eli keisari suorittivat kandidaatintutkintonsa. Ei mitään paineita. Mitä nyt hiukan. Paikkani on edellisten kuninkaallisten varjossa. Mitään ei ole vielä päätetty. Olen tehnyt selväksi, että haluan vielä pohtia eri-

laisia mahdollisuuksia. Kysymys kuuluu: pitäisinkö väli vuoden? Vastaus: en ole varma. Jokainen vaihtoehto johdattaa eri suuntaan. Yliopiston suorittaminen Japanissa ohjaisi minut kuin liukuhihnalla prinsessan elämää kohti. Väli vuosi taas loitontaisi minua siitä, olisin ensimmäinen keisarillinen prinsessa sataan vuoteen, joka *ei* jatkaisi opintojaan välittömästi lukion jälkeen.

Nostan Tamagotchin haisevasta pesästä, jonka se on rakentanut sänkyyni jalkopäähän, ja upotan nenäni sen takkuiseen turkkiin. Se kiemurtelee irti otteestani ja siirtyy kauemmas sängyllä. *Typerä hauva*. Haluaisin vain rakastaa sitä ja saada osakseni hie-man vastarakkautta. Pakko kuitenkin myöntää, ettei se ole ollut aivan oma itsensä vietettyään kaksi viikkoa karanteenissa Japaniin saapumisensa jälkeen.

Joku lähestyy Hansania ja kaataa hänen kuppiinsa lisää kahvia. Juoma on höyryävän kuumaa, ja Hansani kietoo kätensä mukin ympärille. ”Kiitti”, hän sanoo tarjoilijalle hieman epävarman oloisena. ”Olen pahoillani, että olen notkunut täällä niin pitkään. Lupaan antaa hyvän tipin.” Tarjoilija vakuuttaa, että Hansani voi istua pöydässään niin pitkään kuin haluaa.

Tyypillistä Hansania. Hänelle tekee mieli antaa aina periksi, ja hänen katseensa saa kenet tahansa lupaamaan ”tietenkin ajan nurmikkosi ilmaiseksi”. Kaverien vanhemmatkin aina ihastuvat häneen. Hansani odottaa, kunnes tarjoilija on siirtynyt kauemaksi, tuijottaa suoraan kameraan ja kuiskaa äänekkäästi kuin teatterissa: ”Minulla on niukin naukin varaa maksaa tämä kahvi. Meidän täytyy päättää kokous pian.”

”Olemme melkein valmiit”, Noora vakuuttelee. Hänen takanaan näkyy muistitaulu täynnä neonkeltaisia lappuja. Hän on jo onnistunut keräämään listoja ja aikatauluja – aarteitaan. Niiden keskellä hän on onnellisimmillaan.

Tähän mennessä on ensinnäkin päätetty tavoista, joilla pidämme yhteyttä ollessamme kaukana toisistamme ja eri aikavyöhykkeillä. Kaikki hoidetaan tekstaamalla – se vastaa, joka sat-

tuu olemaan tavoitettavissa. Toiseksi: lupauduimme yhteisestä sopimuksesta tukemaan toisiamme muutoksia täynnä olevassa elämänvaiheessa. Kolmanneksi: päätimme seuraavasta livetapaamisesta, vaikka ikävä kyllä se on mahdollinen aikaisintaan ensi kesänä. Noora tulee kuitenkin vierailemaan luokseni talvilomallaan, jolloin aion viedä hänet katsomaan Tokion nähtävyyksiä.

”Vielä on yksi pykälä käsittelemättä”, Noora toteaa asialliseen tyyliin.

”Tämä on ihan älytöntä”, Glory nurisee. ”Ei meidän ole pakko puhua neljännestä kohdasta.” Hän nojaa tuolin selkänojaan ja ristii käsivarret rinnalleen.

Noora katsoo Glorya ankarasti. ”Esityslistan viimeisessä kohdassa...”

”Emme todellakaan tuhlaa kokouksen viimeisiä minuutteja miettimällä, missä elokuvissa pääpari pitäisi korvata kahdella naisella tai kahdella miehellä”, Glory töksäyttää väliin. Hän kääntää kasvonsa ja kuiskaa hiljaa ohi kameran: ”*Titanic*.”

”Oikeasti, olen käyttänyt paljon aikaa tämän asian pohtimiseen. Minun ehdotukseni on *Dirty Dancing – Kuuma tanssi*”, Hansani sanoo. ”Se kohta uskokirjannassa, mieltikää nyt vähän!”

Näen sivusilmällä, että joku liikkuu palatsin käytävässä. ”Hyvät neidit”, sanon. ”Sääli keskeyttää tämä järjestyttävän syvällinen keskustelu, mutta minun on pakko mennä.”

”Mitä?” Noora huudahtaa. ”Minä en ole vielä kertonut omaa ehdokastani. Olen kirjoittanut aiheesta viisisivuisen esseen perusteluineen. Valintani on *The Notebook – Rakkauden sivut!*” Hän heiluttaa paperipinoa kameralle.

”Olette rakkaita.” Lähetän tytöille lentosuukon. ”Mutta jokainen teistä on väärässä. Oikea vastaus on *Ylpeys ja ennakkoluulo*.” Lämätän tietokoneen kannen kiinni ja syöksyn yllellisestä sängystäni käytävän suuntaan Tamagotchi kannoillani.

Äiti kääntyy säpsähtäen minut nähdessään. ”Izumi, luulin että olet Akion seurassa.”

”Hän tulee ihan pian.” Katson äitiä tarkasti. Tamagotchi istuu ja väänтелеe pientä kroppaansa ylettääkseen imemään varpaitaan. ”Mitä oikein puuhaillet?” Ainoa huone tällä käytävällä minun huoneeni lisäksi on isäni huone.

Äiti painaa kätensä rinnalleen muka yllättyneenä ja hiukan loukkaantuneenakin. ”Minäkö? Ai mitä puuhailen?” hän kysyy selvästikin saadakseen miettimisaikaa. ”En mitään erityistä. Ajattelin piipahtaa isäsi huoneessa. Hän halusi näyttää minulle jonkin... ööh, kasvin?”

Nipistän huuleni yhteen ja laitan kädet puuskaan. ”Oliko tuo kysymys vai vastaus?”

Äiti nostaa toisen käden lanteilleen ja tuhahtaa. ”Minä en ole sinulle tilivelvollinen. Jos sattuisinkin haluamaan...”

Kohotan käsivarren eteeni. ”Lapsesi mielenterveyden tähden, lopeta saman tien.” Yritän ajatella jotain, mihin ei taatusti liity seksi. Pesäpalloa. Vehnän viljelyä. Sandaaleista pursuavia sukkia.

Äiti pidättelee huokausta. ”Olen aikuinen nainen.”

Äiti on toista kertaa Tokiossa. Hänen ensimmäinen matkansa oli kesäkuussa, ja se hupeni aikamoisen kriisin keskellä (henkivartijaskandaali ja kaikki siihen liittyvä). Kaoottisesta tilanteesta huolimatta kävi selväksi, että isäni ja äitini välillä kipinöi edelleen. Vakuututtuaan siitä, että minulla oli kaikki kunnossa, äiti lähti kotiin, mutta lupasi tulla vielä takaisin. Yritin kovasti saada häntä palaamaan Japaniin pikemmin. *Vietä kesä kanssani Tokiossa. Sinulla ei ole opetusta silloin. Ole kiltti ja sano kyllä. SANO KYLLÄ!* Ja niin äiti tietenkin teki.

Hän saapui maahan heinäkuun ensimmäisellä viikolla. Isä ja minä haimme hänet lentokentältä. Heti äidin nähdessäni unohdin kaiken muun. ”Uuuh”, hän sanoi halatessani häntä tiukasti. Päästettyämme irti toisistamme isä kumarsi äidille syvään. Äiti teki samoin.

”Mak”, äiti sanoi käheästi käyttäen isän kouluaikaista lempinimeä, joka on lyhenne Makotonomiyasta.

”Hanako”, isäni sanoi hymyillen hieman varauksellisesti.
”Olen todella iloinen nähdessäni sinut jälleen.”

Päästyämme Tokion ulkopuolelle äitini käsi oli eksynyt auton penkin toiselta laidalta isäni käteen. Heidän välillään kytevä kipinä oli yltnyt pieneksi liekinpoikaseksi. Äiti oli suunnitellut asuvansa läheisessä hotellissa, mutta lehdistön alituinen läsnäolo teki siitä mahdotonta. Turvallisuuskohdatkin aiheuttivat päänsivua. Hänen ja minun. Lopulta, lähinnä isäni päätöksellä, äitini siirtyi palatsiin asumaan. Häntä varten valmisteltiin vieras-huoneisto palatsin erilliseen siipeen. Hän pidensi matkaansa aluksi kahdesta viikosta kolmeen viikkoon ja päätti sitten jäädä koko kesäksi.

Tilanne on siis aika hyvä.

Vanhempani ovat nyt kokopäiväisiä, täydellisen lemmensairaita ipanoita keskellä roihuavaa liekkiä. Aamuisia kävelyjä puistossa. Tunnelmallisia päivällisiä kulmakuppiloissa. Kerran sain heidät kiinni jopa nurkassa kuhertelemisesta. Ja nyt sitten tämä salainen kohtaaminen keskellä yötä. Tai no, ei nyt aivan keskiyö ole, kello on kahdeksan, mutta myöhä kuitenkin. Kaiken kaikkiaan on ollut aikamoista nähdä aina niin käytännöllisen äitini punastelevan, olevan päästään pyörällä ja heittävän varovaisuuden romukoppaan. Olen onnellinen hänen puolestaan. Ja omasta puolestani.

Meille on muodostunut arkirutiini. Äiti, isä ja minä nautimme aamiaisen yhdessä. Olen aina haaveillut sellaisesta. Istumme saman pöydän ääressä, keskustelemme tulevasta päivästä, mitä kukakin aikoo tehdä, keitä tavata, mitä kaikkea pitää muistaa... ja sitten kaikkoamme kukin omille teillemme. Minä keskityn isäni kanssa keisarillisiin velvollisuuksiin. Äiti puolestaan lukee tai rentoutuu muuten vain, onhan hän lomalla. Useim-pina iltoina syömme päivällisenkin yhdessä. Aterian päätyttyä saatamme jäädä istumaan vielä pitkäksi aikaa, ja vanhempani kertovat minulle opiskeluaajoistaan. Esimerkiksi siitä, kuinka he

tapasivat ylimmän vuosikurssin juhlissa. Isä oli hakenut äidille tuolin, koska oli varma, että tämän jalkoja särki. ”Se johtui hänen kengistään. Niiden pohjat olivat todella paksut, ja ajattelin hänen kärsivän samasta vaivasta kuin isosetäni, joka myös käytti sentapaisia jalkineita”, isä tunnusti vinosti hymyillen.

”Ne olivat platform-kengät.” Äiti kurtisti kulmiaan. ”Ostin ne vaikuttaakseni pidemmältä.”

Hymyilin leveästi, ja sanat *jatkaa* ja *ihmeessä* loistivat silmistäni. Isä kääntyi kohti äitiäni. ”Olit todella tyly minulle.”

”Minä taas ajattelin, että käyttäydyit tahallasi huonosti minua kohtaan. Ensin loukkasit minua, ja sitten et edes katsonut silmiini”, äiti vastasi nojautuen isää kohti. Olen pannut merkille, että jokin vetää heitä toisiaan kohti kuin hiekkaranta nousuvettä.

”Yritin olla ritarillinen ja välttää tuijottamasta sinua. Minusta sinä olit... kerrassaan hurmaava”, isäni sanoi haaveilevasti.

Tuollaiset hetket ovat balsamia kipeisiin haavoihini. Rämpytän silmiäni muistelllessani toisella luokalla piirtämäni perhepotretia. Kuvassa olivat äiti ja minä, ja sitten isääni esittävä violetti epä-määräinen möykky. Nielaisen. Kuvittelin, että minulle riittäisi, jos saisin tietää, kuka isäni ylipäätään on. Mutta ei se riitä. Sisälläni on edelleen suuri tyhjä aukko. Haluan perheen. Haluan, että olemme kokonainen perhe.

Kaipuu on vain voimistunut eilisestä lähtien. Äiti osti matkalipun takaisin kotiin. Hänen lentonsa lähtee viiden päivän kuluttua. Hänen täytyy päästä ajoissa perille, ennen kuin uusi lukukausi alkaa Siskiyousin collegessa, jossa hän opettaa biologiaa. Yritän olla ajattelematta hänen lähtöään liikaa. Tulen ikävöimään häntä hirveän paljon. Ja niin tulee isänikin.

Äidin katse kiinnittyy johonkin takanani. ”Akio”, hän sanoo lämpimällä äänellä, vähän liiankin sokerisesti. ”Hei. Kiva nähdä taas.”

Käännyin. Akio seisoo käytävän päässä. Silmänräpäyksen ajan vain tuijotan häntä. Ahmin häntä katseellani. 180 senttiä täyd-

lisyyttä. Leveät hartiat. Poskipäät kuin graniitista veistetyt. Läpätunkevan syvät, raskasluomiset silmät, joiden polte kohdistuu suoraan minuun. Hän on ehdottomasti parasta, mitä Japani voi tarjota. *Akio*. Hänen lempielokuvansa on *Die Hard*. Hän lukee ainoastaan tietokirjallisuutta. Ja hänen tulevaisuudensuunnitelmiiinsa kuuluu takuuvarmasti pihanurmikko, jonka jokaisen korren on oltava tarkalleen kymmenen senttimetrin korkuinen. *Huokaus*. En osaa kertoa miksi, mutta minusta tuo kaikki on äärimmäisen puoleensavetävää. Kerran, kauan sitten, Akio oli henkivartijani. Nyt hän on muuten vain minun.

Nammm.

Tamagotchi seisoo edessäni ja esittelee hampaitaan. Sen tuntema viha Akiota kohtaan on jokseenkin yhtä suurta kuin minun häntä kohtaan tuntemani rakkaus. *Rakkaus*. Rakastanko Akiota? En ole siitä aivan varma. Tiedän pitäväni hänestä kovasti. Akio on minulle kuin koti. Turvasatama. Varma, viihtyisä paikka. Minne tahansa menenkin, mitä tahansa teenkin, päädyn aina bumerangina samaan: ajattelen häntä, haluan palata hänen luokseen. Onko se rakkautta?

Tamagotchi siirtää painoaan etukäpäpälille, ja sen niskakarvat nousevat pystyyn. Akio siristää silmiään katsoessaan koiraa.

Äiti nappaa Tamagotchin syliinsä. ”Shhh. Oletpa tuhma koiruli”, äiti hymisee suloisella äänellä. Tamagotchi kiemurtelee, mutta äidin ote pitää.

Akio kumartaa. ”Neiti Tanaka.” Hän nostaa hitaasti päätään ja lähtee kävelemään eteenpäin. Hänen askeleensa ovat hiljaiset, melkein salamyhkäiset.

”No mutta”, äiti sanoo. ”Minäpä jätän teidät kaksi keskenänne. Mukavaa iltaa.” Äiti katoaa koiran kanssa käytävän mutkan taakse.

Akio pysähtyy aivan lähelle minua. ”Oletko varma, että tuo eläin on saanut kaikki rokotukset? Entä onkohan äitisi ihan kunnossa?”

”Tamagotchi on täysin terve, ja niin on äitinikin”, sanon sivel-
len hänen kauluksenliepeitään. Akiolla on rennompiakin vaat-
teita, mutta hän pukeutuu aina asiallisesti kauluspaitaan ja pikku-
takkiin vieraillessaan luonani palatsissa.

Onnistumme livahtamaan huoneeseeni. Seisahdumme lakka-
puisen, kultaisin krysanteemiupotuksin koristellun lipaston vie-
relle. Sen päällä on valokuvia, mukaan lukien yksi minusta ja
työistä. Kyllä, Hansanin suun täyttävät kiiltelevät oikomisraudat.
Ja kyllä, meillä on yllä samanlaiset farkkuasukat. Ja kyllä, minulla
on kuvassa permanentti.

Lipaston päällä on myös Akion minulle kirjoittama waka-runo.

*Nyt sen ymmärrän
Kaikki on vihdoin selvää
Tuuli ja satoi
Menetin rakkauteni
Kunnes näin sen uudelleen*

Runous on tavallaan meidän juttumme. Aluksi vihasimme toi-
siamme täydestä sydämestämme. Akio oli tehdä minut *hulluksi*
ikuisilla aikatauluillaan, goottilaisen synkeällä olemuksellaan ja
parikymmentä senttiä minua pidemmällä varrellaan. Nytemmin
parisuhteemme perustuu iloluontoisen prinsessan ja aiemmin
tylyn henkivartijan yhteiseloon. Henkivartijan, josta sittemmin
on muotoutunut lupaava lentäjä ja joka näyttää pehmeämmän
puolen itsestään vain kaikkein lähimmille. Toimii.

Katson Akiota merkitsevästi, astun hänen reviiirilleen ja nap-
paan häntä leuasta. ”Oletko tullut tänne viettelemään minut?”
kysäisen.

Hän vilkaisee minua hehkuvien silmien päästä jalkoihin: ”Ai
Reinan tarkkaillessa meitä?” Akio viittoon päällään varjoisaan puu-
tarhaan, jossa Reina kartoittaa aluetta. Uusi henkivartijani tapaa
käyttää tummaa housupukua, ja kerran hän kertoi minulle tain-

nutthaneensa miehen tämän poninhäntään tarttuen, minkä vuoksi hän pitää omat hiuksensa lyhyinä.

Puristan huuleni yhteen. ”Kuulostaa ihanan tuhumalta, mutta taidan jättää väliin.” Minun olisi pitänyt ymmärtää sulkea verhot ennen Akion saapumista. Huokaisen ja siirryn hänen luotaan ikkunan ääressä olevan pienen pöydän ääreen. Pöydän ympärillä on kaksi tuolia, ja sen päällä odottaa go-peli. Tartun istuimen selkänojaan. ”Otetaanko uusiksi?”

Akion huulet kaartuvat hymyntapaiseen. ”Sait ylipuhuttua.” Hän riisuu pikkutakin päältään ja tyhjentää taskussaan olevat tavarat pelilaudan viereen. Puhelin. Avaimet. Lompakko.

”Minun vuoroni aloittaa”, sanon ja vedän mustia kiviä täynnä olevan puisen astian lähemmäksi itseäni.

Akio kallistaa päätään ja asettaa valkoisia kiviä sisältävän kulhon viereensä pöydälle. ”Häviöjä saa aina aloittaa seuraavan kierroksen.”

En ole koskaan voittanut häntä. *Toistaiseksi*. Olemme viettäneet melkein koko kesän tämän pöydän ääressä taistellen valta-alueista. Akion silmät kimaltelevat hänen suunnitellessaan taktiikkaansa, ja katse muuttuu ivalliseksi aina, kun hän voittaa. Tänä iltana Akion pelottava hallintokausi kuitenkin päättyy. Tänä iltana janoan hänen vertaan.

Akio käärii hihansa. Hänen käsivartensa ovat jyrkät ja suonikkaat. ”Saako olla musiikkia?” hän kysyy ja vierittää puhelimen valikkoa.

”Kunhan lupaat, ettet laula.”

Akiolla on syvä ja sointuva puheääni. Hänen lauluäänensä sen sijaan – se on jotain hylkeen ulinan ja lokin kirkunan väliltä.

Hänen kasvoilleen kohoaa ilkikurinen, melkein poikamainen ilme. ”En voi luvata mitään.”

”Siinä tapauksessa ei musiikkia, kiitos.”

”Hyvä on”, hän myöntyy harmistuneena.

Peli alkaa. Ensimmäiset siirtoni ovat aggressiivisia.

Akio hieroo valkoista kiveä sormiensa välissä. ”Lähdetkin heti paikalla hyökkämään”, hän mumisee.

”Vähemmän puhetta, enemmän toimintaa”, heitän takaisin.

Akio naksauttaa kieltään, mutta hänen silmissään on huvittunut katse. ”Aina suin päin änkeämässä.”

Kahdeksalla siirrolla olen saartanut kaksi Akion kivistä ja valannut niiden hallintoalueet. Hänen hyvä tuulensa on tiessään, ja hän kumartuu eteenpäin otsa rypyssä. Samurai punoo juonia. Vielä kuusi siirtoa, ja Akio on haalinut viisi kiveäni vangeikseen. Kiusoittelen häntä minkä kerkeän. *Oletko aivan varma, että tuo on viisas veto? Tiedän tarkalleen, mitä suunnittelet. Tsot tsot, tuo on kyllä tyhmintä, mitä voit tässä tilanteessa tehdä.* Pelitaktiikkamme eroavat toisistaan kuin yö ja päivä. Akio on hyvin suunnitelmallinen. Hallittu. Minä taas olen pidättelemätön. Olen valmis ottamaan riskejä. Hän on harkitseva, minä hyökkäävä.

Puolitoista tuntia myöhemmin peli on pelattu. Lopputulos on tasainen. Mustat: kaksikymmentäneljä pistettä, valkoiset: kaksikymmentäkolme pistettä. Voittajan hymy leviää korkealle poskipäihini asti.

”Mairimashita.” *Minä hävisin*, Akio sanoo ja kumartaa kevyesti.

”Arigatō gozaimashita.” *Kiitos*, vastaan kohteliaasti hyväksyen hänen antautumisensa.

”Arigatō gozaimashita”, hän vastaa. Muodollisuudet on suoritettu, ja Akio nojaa tuolinsa selkänojaan jalat harallaan, kasvoiltaan pöllämystynyt ilme. Mitä ihmettä oikein tapahtui?

Mutristan alahuultani säälien, pyörähdän pöydän ympäri istumaan Akion syliin ja kiedon käteni löyhästi hänen kaulansa ympäri.

”Olet varmasti täysin palasina”, sanon. ”Tiedän kyllä, kuinka tärkeää voittaminen on sinulle.”

Akio painaa kätensä vyötärölleni. ”Niin onkin.” Hän pitää pienen tauon.

Hän silittää lantiotani kevyesti peukalollaan. ”Pidän kuitenkin vielä enemmän siitä, että sinä voitat.”

”No mutta, sehän on...”, vedän syvään henkeä, ”vielä parempi vastaus.”

”Retiisi”, Akio sanoo.

Hänen minulle antamansa lempinimi saa minut sulamaan. Retiisin piti alun perin olla koodinimeni. Luulin, että hän oli keksinyt sen pilkatakseen minua siitä hyvästä, että olin tulopäivänäni vastaanottanut krysanteemin muotoiseksi leikatun retiisin lentotaseaman keittiömestarilta. Myöhemmin tunnustin Akiolle vihavaani peitenimeäni. Ja mitä hän vastasikaan? *Retiisi on upea vihanne*, hän sanoi hiljaa ja tuijotti minua intensiivisesti. *Itse asiassa retiisi on lempijuurekseni.*

Akio katsoo minua samoin juuri nyt. ”Reina taisi jo lähteä.” Hänen äänensä on pehmeä, melkein kuin kuiskaus.

Painaudumme toisiamme vasten. Hiljaisuus laskeutuu yllemme, täyttää huoneen odotuksella kuin tuulen tyyntyminen ennen rajuilmaa. Akio suutelee minua, nenät koskettavat toisiaan. Avaan huuleni, pehmeästi ja auliina. *Halukkaana.* Vartalomme muodostavat melkoisen kuumuuden ollessaan näin lähellä toisiaan. Kehomme sulautuvat yhteen kuin toisiinsa törmäävät atomit.

Hiiteen kotikaupunkini Mount Shasta, missä Sateenkaari-kokoontijat paistattelevat kesäkuusta elokuuhun nakuna auringossa, nauttivat kommuunielosta ja hilluvat ympäriinsä kukkaseppeleet päässään. Tänä vuonna rakkauden kesä tapahtuu Tokiossa.

2

Seuraavana aamuna tasan kello kymmeneltä keisarillinen perhe hoviväkineen saapuu kiertokäynnille Tokion yliopiston kampukselle. Herra Fuchigami kulkee oikealla ja oppaamme, lapsenkasvoinen ylimmän vuosikurssin opiskelija, vasemmalla puolellani. Muu saatue seuraa perässämme. Sekalaiseen joukkoon kuuluvat äitini, isäni, isäni adjutantti, isäni kamariherra, dekaani ja hänen avustajansa. Heidän lisäksi ympärillämme pyörivät vielä Reina ja lauma keisarillisia vartijoita. Näyttävä porukka. Akio, jonka halusin ottaa mukaan onnea tuovaksi maskotiksi, on jättäytynyt ryhmän hännille.

Yliopistoalueen rakennuskanta on yhdistelmä nykyaikaista arkkitehtuuria ja vanhoja kivitaloja. Herra Fuchigami on innoissaan kuin pikkulapsi huvipuistossa, kun meidät johdatetaan opiskelijoiden asuntolaan. ”Tämä rakennus on juuri valmistunut”, kamariherrani sanoo. ”Kaikki näyttää oikein hienolta, vai mitä tuumitte, teidän korkeutenne?”

Hymyilen rauhallisesti. ”Kerrassaan ihastuttavalta.”

Äiti, isä ja muu seurue kulkevat eri hissillä kuin minä. Painorajoitusten lisäksi on noudatettava sääntöä, ettei kaksi keisarillisen perheen jäsentä saa käyttää samaa hissiä siltä varalta, että kaapeli katkeaa ja kori putoaa ryskyen alas. Reina ja Akio ajavat kuitenkin minun kanssani.

Hissimatkan ajan oppaamme hehkuttaa kampuksen tapahtumia – illanistujaisia, karaokeiltoja, jopa lippukerhoa. ”Kuuluin siihen kandidaattiopintojeni aikana”, opas kertoo ovelasti hymyillen. ”Myönnän, että meno oli joskus aika villiä. Viimeisenä lukukautenani suunnittelimme ihka uusia lippuja, aloittaen Tähtilaivastosta.” Nähdessään hämmentyneen ilmeeni hän jatkaa: ”*Star Trek*. Olen suuri fani.”

Akio rykii nyrkkiinsä. Ehdin nähdä vilauksen Reinan virnistyksestä, ennen kuin hän kohdistaa katseensa hissien laminaattilattiaan.

”Kylläpä kuulostaa hauskalta”, herra Fuchigami sanoo silmät innostuksesta sädehtien.

Hissin ovet avautuvat. Liitymme muun seurueen joukkoon. Äiti, isä, dekaani ja kaikki muut ahtautuvat kanssamme asuntolan käytävään.

”Odottakaa tässä”, Reina käskee. Sitten hän raivaa tiensä sisään avoimesta asuinhuoneen ovesta. Hymyilen oppaалlemme rauhoittavasti, sillä tämä kaikki on minulle arkipäiväistä. ”Akio-san”, Reina mutisee kutsuen Akion luokseen. Yhdessä he tutkivat minikokoisen huoneen, kurkistavat kaappeihin, väläyttelevät valoja, tarkistavat oven lukituksen.

He neuvottelevat keskenään, arvioivat huoneen turvallisuutta ja riskitekijöitä. Seinät ovat betonia ja ikkunat kaksinkertaiset, mutta lasi ei ole luodinkestävää. Onpa harmi. Takanani seisovat vanhempani näyttävät yhtä huvittuneilta kuin minä. Akio tarttuu ovenkahvaan ja koputtaa ovea. ”Ontto.”

Reina nyökkää. Hän kuljettaa huoliteltua sormeaan puujäljitelmän pinnalla. ”Tämä ei pidättelisi tunkeutujaa.”

Akio kiristelee leukojaan. Hänen kiiltelevissä silmissään on vaativa katse. ”Kuinka monta murtoa kampuksella tapahtui viime vuonna?” Hän astuu oppaamme eteen ja tuijottaa nuorta miestä arvioivasti kuin joku elokuvasankari.

”En osaa sanoa”, opas vastaa epäroiden, kulmakarvat hermostuksesta rypistyen. ”Minun täytyy ottaa selvää.”

”Entä häiriötapauksia, joissa on tarvittu poliisin apua?” Reina kysyy.

”Tuota, en osaa vastata siihenkään.” Oppaan kasvot vaihtavat väriä, ja ne alkavat muistuttaa Mount Shastan puutarhassa kasvattamiamme kirsikkatomaatteja.

”Entä turvamiehet?” Akio tivaa.